

Іван Равлюк

КРИЛАТІ ІСТОРІЇ

Велика мрія орла Бу

КРИЛАТІ ІСТОРІЇ

Велика мрія орла Бу

Уяви, що одного дня дізнаєшся: ти — зовсім не той, ким себе вважав.

Бу все життя жив у голубнику, їв хлібні крихти й щиро вірив, що він — звичайний великий голуб. Але коли він зустрічає двох незнайомців, які натякають на його справжню природу, світ перевертається для Бу догори дриґом.

Бу — не голуб. Він молодий орел, народжений не для підвіконь, а для висоти, небес і волі. Та чи легко прийняти правду, яка ламає звичне життя?

Разом із найкращим другом-панікером Мусом, хороброю Юн і незламним Джоком Бу вирушає назустріч своїй мрії. На нього чекають небезпечні пригоди: зіткнення з вуличною братвою, польоти над хмарами, пастка хижаків, загадкові міста орлів...

Попереду — перше кохання, пошуки родини, зустрічі з величними орлами, випробування та комічні ситуації, які змушують сміятися навіть на тлі небезпеки. А головне — велика мрія, яка веде молодого орла вперед: знайти своє місце в небі.

Це історія про самовідкриття, дружбу, перші кроки в дорослий світ і про те, що найбільші крила народжуються в серці.

Брайт * Букс
www.brightbooks.ua

Купуйте наші
книжки онлайн!

ISBN 978-966-426-289-4

9 789664 262894

90000>

Іван Равлюк

КРИЛАТІ ІСТОРІЇ

Велика мрія орла Бү

Київ
Кириченко
2026

УДК 821.161.2-93(0.053.2)

P13

ІВАН РАВЛЮК

P13 Крилаті історії. Велика мрія орла Бу. К. : Кириченко, 2026. 172 с.

ISBN 978-966-426-289-4

Захоплива пригодницька повість про орла Бу, якого драматичний випадок привів у голубине гніздо. Все життя він жив серед голубів, не підозрюючи про свою справжню природу, доки мрія не змусила його вирушити назустріч власній долі. На читача очікують небезпечні пригоди, виклики хижаків, сміливі відкриття, щира дружба, веселі події та перше кохання.

Ця повість — про силу мрії, що змінює життя, і про те, як важливо знайти себе у великому світі.

УДК 821.161.2-93(0.053.2)

Жодна частина цього видання не може бути відтворена в будь-якій формі без письмового дозволу правовласника.

Літературно-художнє видання
Для дітей середнього шкільного віку

Іван Равлюк
КРИЛАТІ ІСТОРІЇ
Велика мрія орла

Ілюстраторка А. Бадсар

Формат 60x84/16. Обл.-вид. арк. 10,75. Зам. №306/11.

ФОП Кириченко Д.В.
А/с 87, Київ 02002, Україна
www.brightbooks.ua
Свідоцтво ДК №1714 від 16.03.2004

Надруковано у ПП «Юнісофт»
Буд. 13б, вул. Морозова, 61036 Харків, Україна.
www.unisoft.ua
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009

ISBN 978-966-426-289-4

Текст © Іван Равлюк, 2026
Художнє оформлення © Брайт Букс, 2026

ЗМІСТ

1. Найкрасивіша пір'їна	5
2. Дім без даху	11
3. Найсмачніші хлібні крихти	21
4. Шкільні оцінки	33
5. Нахабний загін	55
6. Такого не пробачають	77
7. Жіночі секрети	93
8. Пастка серед гір	111
9. Перегони найкращих	133
10. Перенаселене місто	147

НАЙКРАСИВІША ПІР'ІНА

— **А**гов, голубе! — пролунав насмішкуватий клич десь із глибини яскраво-зеленого верхів'я великого кулястого дерева.

Бу повернув довгасту шию, але нікого не побачив, тож далі заходився ласувати хлібними крихтами.

— Чи ти глухий? — знову прогуркотів, ніби грім навесні, той самий голос.

Бу здригнувся, а потім повільно й непевно знову підняв голову, намагаючись розгледіти того, хто силкувався привернути його увагу. Знову нікого не помітив і вже повернувся був до страви, аж раптом до голубника з вереском «Ряту-у-у-йся» влетів Мус, його найкращий друг.

Не знай Бу Муса, то миттю злетів би рятуватися, однак кожен голуб скаже, що це той іще панікер. Він легко міг злякатися власної тіні сонячного дня.

— Там братва, братва! Вони гналися за мною! Я насилу втік! — налякано кричав Мус, долаючи дрижаки.

— Тихше! Ти в голубнику, і нічого страшного тут з тобою не трапиться, — спокійно відповів Бу, не зважаючи на судомні помаху крил друга.

— Що?! Нічого страшного?! По-твоєму, найкрасивіша пір'їна із задньої частини мого прекрасного тіла — це нічого страшного? Вони висмикнули її! Ти чуєш?! Пам'ятаєш ту мою красиву висвітлену пір'їну?

— Пам'ятаю, — зберігав спокій Бу.

— Добре, що пам'ятаєш, але її більше немає. Нема-а-а-є! Що мені тепер робити? Я втратив свою привабливість. Бу, ти розумієш, тепер жодна голубка не подивиться в мій бік. Що ж тепер буде, що буде?.. Ой-йой-йой...

— Так, ану припини! — майже прокричав Бу, ледь стримуючи глузування. — Голубки тебе й без твоєї висвітленої пір'їни любитимуть.

Мус хотів заперечити й уже вдихнув повітря, та Бу одним потиличником привів товариша до тями.

— Усе, мовчу, мовчу, — Мус виструнчився, проте не відривав очей від Бу.

— Глянь на дерево. Ти нікого там не бачиш?

— Кого? Де? — знову засіпався Мус.

— Та годі панікувати. Просто повільно підведи голову й придивись, чи є хтось на дереві.

Мус завмер, викотивши очі на лоба, і втупився в гушавину величезного кулястого дерева.

— Що, бачиш когось?

— А кого я маю побачити? Стривай-но, вони теж на тебе наїхали? — сяйнуло в Мусовій голові. — Ця братва своє колись таки схопить!

— Та забудь ти свою братву! Кого ти там бачиш?

— Нікого я там не бачу. Хочеш сказати, що братва...

— Замовкни, — Бу притиснув другові дзьоба, не давши договорити. — Мені треба з'ясувати, хто там на дереві.

— Що тут з'ясовувати? — пролунав голос із дерева. — Це ми.

— Хто «ми»? — спитав Бу.

— Може, тобі, голубе, письмоводоповісти, хто ми й із якого приводу тебе потурбували?

— Ти бачиш когось, Мусе?

— Ніби так. Ну все, бувай, я полетів, — тихо, ледве стримуючи дрижаки в голосі, сказав Мус. Він блискавично шугонув у голубник, потім так само швидко повернувся, злякано зиркнув на Бу й проторохтів: — Я склав би тобі компанію, але сьогодні не мій день. Нічого особистого, друже, безпека понад усе.

І кулею гайнув назад у прихисток.

— Щось твій приятель не дуже радий нас бачити, — знову пролунав той самий голос, і в ньому чувся неприхований сміх.

— А чому б йому радіти? — запитав Бу.

— Я ж казав, Стіве, що в цього хлопця проблеми з почуттям гумору, — вимовив Кен.

— Ага. А ти чому не втік, побачивши нас, як твій друзяка? — звернувся до Бу Стів.

— Навіщо мені тікати? Я вас не знаю, нічого поганого вам не зробив. Просто їм хлібні крихти.

— Ні, ти це чув, Кене? Хлібні крихти... Ха-ха-ха. Ой, не можу, сміх і годі!

— І як тобі хлібні крихти? Добре заходять? — реготнув Кен.

— Так. А чом би вони не заходили, я їх ізмалечку їм, уявіть. Усі голуби їх обожнюють.

— А, так, голуби! Ти ж голуб, — Стів не приховував сарказму.

— Слухай, голубе, — уже серйозно промовив Кен, підлітаючи до Бу. — Ти себе хоч бачив? Навіщо тобі цей голубник? Протри очі й долучайся до нас, бо тут справді на голуба перетворишся.

Сміючись, Кен поглядав на Стіва.

— Стоп-стоп-стоп! На що це ви натякаєте? На те, що я не голуб? Я правильно розумію?

— Нарешті дійшло, — Стів стусонув Кена в плече.

— Ти взагалі хоч десь бачив таких великих голубів, як сам? — тепер уже Кен поцікавився в Бу.

— Ну-у-у, — протягнув Бу, — тато з мамою говорили, що в сусідніх містах є такі самі великі голуби.

— Ну-ну, — пробурмотів Кен. — І, звісно, за кордоном їх теж багато?

— Саме так. Мені батьки й про це розповідали.

— Слухай, хлопче, твої батьки замилюють тобі очі, — сказав Стів.

— Нічого не замилюють.

Ось хоч би Юн із сусіднього голубника — голубка, теж велика, як я. І взагалі, я не хочу вас слухати, — огризнувся Бу.

— Ага, Юн, — Кен зиркнув на Стіва, і вони голосно в унісон засміялися.

— Добре, голубе, живи в голубнику.

Стів, а за ним і Кен кількома помахами великих крил злетіли до хмар.

2

ДІМ БЕЗ ДАХУ

Бу повільно рушив у голубник, знаючи, що там на нього очікує серйозна розмова. Сім'я вже зібралася. Мама ще вранці попередила, що по обіді хоче поговорити з усіма про дещо, на її думку, важливе. Тож день обіцяв бути веселим.

Як на голубину, сім'я Бу була невеликою, зате дуже дружною. У вихідні вони завжди разом літали в інший район міста, до великої їдальні, на задньому дворі якої завжди багато хліба й інших пташиних смаколиків — їж досхочу, як то кажуть. Бу любив бавити час із сім'єю.

Батько Бу — Са — вельми поважний голуб у голубнику, та й у всьому їхньому районі. Порядний і дуже чесний. Таких голубів не тільки на всю околицю, а й на ціле місто не знайдеш, бо пересічний птах керується гаслом: «Набий черево й не переймайся, що

їстиме решта». Са вирізнявся з-поміж голубів добротою та щедрістю, тому Бу свого тата дуже любив і поважав. Інші голуби посміювалися із Са, але Бу ним пишався. Якось батько заступився й захистив від купки голубів-нахаб якогось нещасного сіромаху. Той утратив ногу, коли сів на дроти високої напруги, тому не міг добре харчуватися: у пташиному згромадженні його відштовхували дужі ненажери. А колись Са, хоч і сам був голодним, віддав величезний шмат хліба немитому голубу-одинаку, який своїм виглядом відлякував не лише чистих угодованих братів, а й людей. Такі голуби часто живуть на самоті й, на жаль, гинуть від туги. У компанії знайомих Бу нерідко розповідав цю історію, завжди завершуючи словами: «Мій тато найкращий».

Приятелі після оповідки Бу посміювалися над ним: мовляв, той кусень тато випустив із дзьоба випадково, та ще й бідоласі просто на голову, і була то зовсім не доброта, а надмірна жадібність. Проте Бу не зважав на кпини: він був понад тим усім і щиро любив батька.

Бо ж спитайте місіс Ба, дружину Са й маму Бу, щедрій її чоловік чи жадібний, як кожен з роду голубиного, — і вона без вагань підтвердить, що Са — найдобріший і найщедріший з усіх, кого знала й знає.

Сама мати Бу була вельми охайною голубкою, що теж не властиво пересічним птахам цієї породи. У їхній маленькій голубиній квартирі завжди чисто

й затишно, чого не скажеш про житла сусідів і загалом голубника.

Чому Ба — велика й дуже гарна голубка — обрала собі за чоловіка Са, для всіх було таїною. За її крило й серце голуби билися на дуелях. Може, Са підкорив кохану простою дитинністю: дуелі не влаштував, а прийшов, побачив, перемиг. Дехто тимчасом боявся й близько підійти до Ба. У її присутності просто нишкнули. Билися за неї навіть без її відома. А Са ні з ким не сперечався, не бився, а просто без будь-яких комплексів плавно підступив до вродливиці Ба зі словами: «Одружимося? Кращого й гарнішого, ніж я, ти нікого й ніколи не знайдеш». На подив усіх присутніх, Ба погодилася.

На сімейних застіллях досі зі сміхом згадують ту подію. Са всім розповідає, що красуня Ба не мала шансів устояти перед його чарівністю. Ба завжди з усмішкою пояснює, що навіть не зрозуміла всієї серйозності тієї пропозиції, бо саме тоді всі жартували й пустували, тож вона просто підіграла найоригінальнішій витівці. Так і з'явилася ця сім'я. Але відомою на всю околицю вона стала, щойно почали підростати діти.

З появою первістка життя молодят повеселішало. Са регулярно добував хлібні крихти, насіння або й цілі шматки хліба. Їжі в їхньому обжитому куточку голубника завжди вистачало, а з нею — і радості від того, що їх уже трое. Старшого брата Бу — викохане, непомірно розпечене пташеня — звали Ко.

Щоправда, цей надлишок піклування й уваги батьків не перетворив Ко на безпорадного мамія. Він виріс доволі товариським і дружнім голубом, хоч, як і більшість старших братів, любив за нагоди познущатися з молодшого брата й сестри та знав безліч способів подразнити їх і вивести з рівноваги. Ці його піджартовування особливо болісно сприймав Бу.

Ко дуже зрадів, коли з'явився молодший братик, хоча поява його в сім'ї була вельми незвичною...

* * *

Того далекого вечора, багато років тому, на вулиці вже смеркалося, ще й насувалась гроза. Величезна чорна хмара ніби поглинала все світло.

Було десь о пів на дев'яту, але здавалося, що вже глуха північ. Вітер посилювався, і всі пташині сім'ї в голубнику біля великого кулястого дерева ховалися по кутках, щільно позачинявши двері своїх помешкань. Близький грім і спалахи блискавок посилювали в голубиних серцях давно приспаний страх. Такої грози не пам'ятали навіть бувальці.

Са, Ба й маленький Ко нажахано презиралися, мовби шукаючи розради й надії, що все минеться. За вікном голубника вихор крутив зелене листя й дрібні гілки — ніби дивишся в барабан пральної машини. Деталей того, що відбувалося похмурого дощового дня, мабуть,

ніхто й не побачив би, але блискавки раз у раз освітлювали простір за вікном. Здавалося, кожен наступний спалах яскравіший за попередній, а кожен наступний гуркіт дедалі голосніший. Аж раптом у цьому напруженні вглибині дерева пролунав хрускіт, а потім на голубнику знесло дах. Величезна гілка проломила стелю спальні Са і Ба в їхній квартирці на верхньому поверсі. Тепер те, що вони бачили на вулиці, відбувалось у них удома: листя, гілки, дрібне сміття шалено швидко літали з кутка в куток, а разом з ними — і частина меблів, посуд, одяг із шаф. Ба подумала: «Усе, це кінець». Са притиснув маленького Ко до себе й прикрив крилом йому очі, щоб син не бачив цього гармидеру. Ба ще сильніше зіщулилася від страху, заплющила очі й прошепотіла: «Зглянься над нами, небо».

На превеликий подив, за кілька митей буря вщухла. Неабияк потріпане зелене листя, кружляючи й виблискуючи краплинами води, спадало додолу. Розпогодилось — і крізь діру в даху можна було побачити сяйливі зорі. Ними навіть можна було б милуватися, якби не весь той пережитий жах. «Яке прекрасне зоряне небо», — мимоволі подумав Са, і лише потім його зір почав вирізняти наслідки неочікуваного вторгнення вітру. Обвівши поглядом уцілілі стіни, він утупився в Ба. Осяяна світлом зірок, вона стояла в кутку й тримала маленьку пухнасту кульку. На якийсь час Са від побаченого онімів, а потім почав повільно й плавно рухати головою —

угору-вниз, ліворуч-праворуч. Усе це він робив, ходячи крутою дугою повз Ба. Та вже подумала, чи не впаде коханий неприємний долі, і саме тут з темряви пролунав голос маленького Ко:

— Мамо, хто це?

— Твій молодший братик.

— Братик? — підвищивши голос і водночас дивуючись, випалив Са.

— Братик, — м'яко усміхнулася Ба.

— Зачекай-но. Звідки?..

Крило Ба лягло на дзьоб чоловіка.

— Так, наш малюк. Ми так давно на нього чекали!

— Про що ти кажеш? — звільнивши дзьоба, Са зашепотів дружині на вухо: — Який братик?

Погляди Ба і Са перетнулися, а потім разом рушили вниз, до крил Ба, що маленькою затишною коліскою огортали крихітне пухнасте створіння. Майже на хвилину в повітрі зависла тиша. Під зоряним сяйвом і легеньким вітром три пари широко розплющених очей роздивлялися нового члена їхньої сім'ї.

— Його звать Бу, — перервала мовчанку Ба.

— Чому Бу? — Са не відривав погляду від малюка.

— Бо він з'явився в нашій родині раптово й з гуркотом.

— Послухай, дорогенька, — Са ніби прокинувся, схопив дружину за крило й потягнув до іншої кімнати. Через його гарячковитий рух малий Бу полетів донизу, але Ба блискавично підхопила його в

сантиметрі від підлоги. — Ти впевнена, що в цього малюка немає батьків, які його шукатимуть? А що, як вони заявляться до нас і вимагатимуть віддати його? Що ми тоді скажемо нашому маленькому Ко? А цікавим сусідам? Що ми роздаємо своїх дітей першим-ліпшим зайдам?

— Са, коханий, прошу: повір мені, моїй жіночій інтуїції. Він — наш подарунок, посланий з неба. Він наш. Якщо все ж його шукатимуть і прийдуть до нас, я сама все владнаю. Гаразд? — Голос Ба був тихим, але впевненим.

Са й раніше бачив в очах дружини це миле благання, і ніколи не міг їй відмовити. Та от щойно він зібрався погодитись, як його осяяла думка, хто насправді ця маленька пухнаста кулька.

— Ні, ні, ні. Навіть не проси. Вранці ми вирушимо на пошуки його батьків. Ти що, не бачиш, що це орля? Ти хочеш, щоб воно виросло та якогось чудового дня поснідало нами? Ти розумієш, що це хижак?! А ми — голуби, не орли. Ти знаєш це? І взагалі, чим ти збираєшся його годувати? Вони їдять черв'яків, м'ясо і — о ні! — інших птахів. Почула? Інших птахів. І голубів теж. Розумієш?

— Він не їстиме інших птахів, — спокійно заповірила Ба, усміхаючись новому члену сімейства. — Са, ти мене любиш?

— До чого тут це?

— А до того, що ми, якщо любимо, маємо виконувати бажання одне одного.

— Саме так, одне одного, — Са бурмотів ледь чути: — Чому, коли жінка говорить «чути одне одного», вона має на увазі лиш себе?

— Любий, довірся мені, усе в нас буде добре. Я ж правильно зробила, коли серед багатьох залицяльників обрала саме тебе?

«Ось і все, — подумав Са, — поклала на лопатки». І що йому лишалось, окрім як стенути плечима, не знайшовши аргументів для заперечення?

— Добре, припустімо, ми візьмемо його. Але чим ми годуватимемо орленя? — у голосі Са прорізалися відповідальність і стурбованість.

— Усім, що їмо самі. І звісно, як дбайливий татко, ти зможеш знайти кілька черв'ячків на день. Хоч би перший місяць. А потім, я впевнена, наша їжа йому сподобається. І ще. Ніякий він не орел — це наша дитина, він частина сім'ї, значить, він — голуб.

Гроза, суцільна темрява, грім, блискавки, зламаний дах і смішне диво в крилах Ба — усе це сталося так швидко й неочікувано, що Са нічого не лишалось, як прийняти ідею коханої та погодитися на все, що вона замислила.

— Тату, ви що, мене покинули? — маленький Ко визирнув з іншої кімнати. — Мені страшно, татку. Що ми тепер робитимемо?

— Дочекаємося ранку, приберемо сміття, полагодимо дах і житимемо, як раніше, тільки ще веселіше, бо нас стало на одного члена сім'ї більше. Підій-

ди, синку, подивися на свого братика. Правда ж, він милий? Якщо хочеш, можеш обійняти малюка Бу.

Ось так і з'явився на світ наш головний герой Бу.

Він ріс щасливою дитиною. Ні за день, ні за тиждень, ні за місяць ніхто не шукав зниклого орляти. Тому весь голубник на десять голубиних сімей називав його голубом. А найголовніше — Бу і сам так вважав. Знав, що він незвичайний, але все ж голуб. Більший за інших, тому особливий. Мама йому говорила, що в інших далеких містах таких, як він, голубів багато. Та навіть у їхньому місті, в одному голубнику, жила голубка, дуже схожа на Бу. Її звали Юн, і про неї ми ще обов'язково згадаємо.

Невдовзі в Ба і Са народилася третя дитина — молодша сестричка Га. Красуня, як її матуся. Загалом сімейка жила звичайним голубиним життям, але про них у голубнику й навіть цілому місті ширилися різні чутки. Головно через їхнього середульшого Бу. Та родина до цього вже звикла, і нікого з голубів міста наявність орлятка, яке вважало себе голубом, не бентежила. Ба більше, усі його вважали за свого.

Видавництво «Брайт Букс»

Дякуємо, що ознайомилися з уривком книжки!

Щиро сподіваємось, що вам сподобалося те,
що ви прочитали.

Якщо хочете придбати повну версію книжки,
будь ласка, завітайте на сайт видавництва
«Брайт Букс»:

www.brightbooks.ua